

[Aage Fogh.]

til det offentlige. Når vi nu går til det næste og forhåbentlig det sidste skridt, hvorefter lejen bliver forhøjet med 60 pct., så vi kommer op i nærheden af balancepunktet, er det efter mit skøn rimeligt, at det bliver sådan, at jo nærmere vi kommer dette balancepunkt, får det offentlige en forholdsvis større part og ejerne en forholdsvis mindre. Når disse love er gennemført og ført ud i praksis, vil de give til resultat, at af stigningen på de 60 pct. har ejerne fået ca. $\frac{2}{3}$ med forpligtelse til vedligeholdelse, og ca. $\frac{1}{3}$ er tilfaldet det offentlige.

Jeg synes, det er rigtigt sådan, og jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om en påstand, jeg ofte har mødt i praksis. Folk siger: ja men er det da forsvarligt, at det offentlige overhovedet får nogen andel, ville det da ikke være det rigtigste, at ejerne fik det hele? Heroverfor er der grund til at erindre om, at det nu snart er 20 år siden, vi gennemførte huslejestoppet i 1939. I løbet af disse 20 år er der efter mit skøn sket det, at mindst halvdelen af udlejningsejendommene har skiftet ejere. Dette ejerskifte er sket på grundlag af og i henhold til den kunstige leje, og derfor tør det vistnok siges, at hvis man tænkte sig at gå til, at de nuværende ejere fik hele stigningen, ville der blive en urimelig fortjeneste for dem, der sidder med ejendommene i dag.

Jeg har prøvet på at følge dette problem ret nøje ved meget ofte i perioden fra 1950 til dato at henvende mig til et ejendoms-salgskontor i København for at spørge, på hvilket grundlag jeg kunne købe ejendomme, der var til salg. Den sidste oplysning, jeg har fået for bare få måneder siden, drejede sig om en patricierejendom ude på Østerbro, der kunne købes for en lille million med en udbetaling af knap 100 000 kr. En anden gjaldt en ejendom her i det gamle kvarter med 6 lejligheder, der havde et afkast på 5 000 kr. om året; den kunne købes for 60 000 kr., hvis man kunne udbetale de 8 000 kr. Hvis man nu tænkte sig, at loven blev gennemført således, at den fulde stigning blev til fordel for ejeren, ville der efter mit skøn blive en helt uanstændig fortjeneste for dem, der havde købt en sådan ejendom og kun havde sat dette relativt lille beløb i forhold til ejendommens værdi ind. Derfor anser jeg det for at være rigtigt, at

en rimelig part af huslejestigningen kommer det offentlige til gode, og at den bliver anvendt dels til at nedsætte de personlige skatter i kommunerne, dels til fordel for den del af vore medborgere, der dårligst er i stand til at bære den huslejestigning, vi nu kommer ud for.

I sikker forvisning om, at de love, vi her gennemfører, vil bringe os et skridt nærmere til friere forhold på det boligmæssige område, så at den bevægelsesfrihed, vi har måttet undvære igennem en årrække, kan komme i stand, anbefaler jeg at stemme for de foreliggende lovforslag.

Paabøl: Når jeg tager ordet i dag, er det kun for at uddybe enkelte af de synspunkter, som jeg fremførte under første behandling.

Jeg udtalte dengang, at vi var bestemt imod boligskatten. Restriktioner bør kun opretholdes, så længe den nødsituation, der har motiveret dem, varer, og ophævelsen af restriktionerne er ikke noget rimeligt grundlag for at pålægge en enkelt befolkningsgruppe en særskat, så meget mindre som ejerne af udlejningsejendommene så vidt mig bekendt ikke på noget tidspunkt efter krigen har fået dækning for de forøgede driftsudgifter. Inflationen er jo hver gang løbet fra de forhøjelser, der er givet tilladelse til; det skete i 1951, og det skete i 1955, og inflationen vil vel også løbe fra de forhøjelser, der nu er givet tilladelse til.

Efter boligministeriets oplysning over for udvalget skulle lejen i den gamle boligmasse stige 35-40 pct. over 1939-niveauet for at give udlejerne dækning for de forøgede driftsomkostninger. Der er imidlertid hidtil kun givet tilladelse til 23-24 pct.s stigning i rene beboelsesejendomme. Med den 16 pct.s lejestigning, der nu yderligere gives tilladelse til over 2 år, en stigning, som inkluderer hensættelserne til indvendig og udvendig vedligeholdelse, vil man komme op på en 39-40 pct., og der skulle altså hermed efter boligministeriets oplysninger været givet nødtørftig dækning for stigningen i driftsudgifterne. Disse stigninger gennemføres over de første 2 år, men da lejeloven ifølge lovforslaget skal gælde i 5 år, er der al mulig udsigt til, hvis inflationen fortsætter, at vi er lige vidt om 5 år. Der er ikke i disse procenter afsat noget beløb til opret-